

Fra Nadheim, Møtestedet

En svær mann kommer seilende inn, lag på lag med klær, ubarbert og bustete...Han har tilsynelatende ikke til hensikt å hilse på noen, men blir nærmest stoppet midt i rommet av prestens buldrende røst: "Hallo, gamle kriger!" Han blir sett, og han blir oppmerksom på det.¹ Han smiler.

Inn kommer en svært ung jente med nydelig lyst hår i en fin flette, fin strikket genser og pene bukser. Hun virker på en måte helt annerledes enn de andre, og ser både vennlig og interessert på oss. (Vi blir ellers mest oversett.) Sammen med henne er antagelig kjæresten, noen år eldre, også han pen å se på. Presten utbryter da han ser henne: " Der er du jo, min lille due." Så trekker han henne godt inntil seg og holder fast lenge. Hun lener seg godt inntil. Så snur prestene seg mot mannen som han tilsynelatende ikke kjenner, og sier: " Og små duer tar vi vare på, ikke sant?" Setningen rommet uendelig mye.

Så sant det er mulig så er det heller ingen som forlater kafeen uten et ord til avskjed. En jente satt og sov i stolen. Plutselig reiser hun seg og sjangler mot døra. Presten tar godt rundt henne og klemmer henne og vi ser at han hvisker noe i øret hennes. Hva sier du, spør vi i etterkant. Han forteller at hun skulle ut igjen for å tjene penger på gata, og at han hadde sagt: Vær forsiktig, og Gud velsigne deg! Hva annet kunne jeg si?

Inn kommer en ung mann hvor klærne var litt tilfeldig påkledd. Presten hilser, går bort, drar frem kragen på jakka og sier: " Du må få ut denne kragen på jakka." "Ja, det sier de alle," svarer gutten. "Ja, hvorfor gjør du ikke det da?" brumler prestene høyt, slik at flere humrer og ler.

Sølvi Jørgensen

¹ S. Jørgensen: " *Praksislogg*." Fra Møtestedet, vinteren 2003.